

a magyar nép mulattató képes ujsága.

Megjelenik **minden vasárnap.** Ára 3 hóra csak **egy** forint.	Az előfizetési pénz a kiadó-hivatalba 3 korona-utcza, 18. szám alá küldendő.	Pest, decz. 1. 1867. 35. szám.	Gyüjtőknek öt előfizető után tiszteletpéldány jár.	SZERKESZTŐI IRODA: Magyarutca 1. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely Ludas Matyinak van szánva.

Alkalmi nóta

Ős Budának ősi vára!
Büszkén néz az ősz Dunára,
Mert az osztrák lobogója,
Diadallal lóg le róla.

Deák Ferencz egy magába . . .
Kikönyököl ablakába,
Örömében repdes szive . . .
Ott lobog haj! az ö szine.

Hej de boldog, hogy láthatja,
Hiszen ö a kereszt attya.
Láttuk mily hősileg védte:
A magyar szin ellenébe.

Svarczgelb zászló libeg, lobog,
Deák szive kipeg, kopog, —
Mért volt oly alkotmány nyiró?
Furdalja már a kis biró.

LUDAS MATYI.

Eredeti levelek.

XLII.

Téns uram!

Még ugyan a szivin fekszik Türr gyenyerálisnak Magyarország sorsa, hogy olyan erősen komendálja a honvédek felállitását, — ha ki nem látnám minden szavából azt, hogy ükeménck minden buzgósága a nimetért történik, hát azt mondanám róla „szánja bánja hibáját s meg akar térni, de hát látom a lelkét, mert ép ugy tesz most velünk, mint mikor a szomszéd gerádjája kidül s a másik meg mindig aggódik rajta, hogy mig ujra fel nem rakják hát disznó bornyu elkóborog az udvarról, oszt akkor beszél valami jó emberével, hogy hát biztassa a szomszédot, rakja fel a gerádjáját.

Kéne a nimetnek a katona lássa téns uram! de már a maga költségén nem birja tartani, hanem azt akarná, hogy a magyar állitsék ki a maga erszényéből vagy száz ezer vitéz katonát, a kiket osztán mink fizetnénk, de ükeme parancsolná nekik, hogy halbreckts a burkus ellen.

Hejj uram! vigyázni kell a magyarnak, mert sok a hunczut.

Csak hadd legyünk mink igy a hogy vagyunk, osztán meg hát mi a fekit kék nekünk óltalmazni? a jobboldalt? vagy azt a sok bugyogós jó madarat ezt az ebalelke közösügyet, meg k o v ó t á t, meg a finánczot, tömpölyt akczizt? meg más ilyen feki nyavalyát? hadd kinlódjék vélle a ki csinálta, mert a becsületes magyar ember nem evett még bolond gombát, hogy olyanért fogjon fegyvert, a mi az ö világos megrontására szolgál.

Nem hiába mentegetik hát azt a pernahájder Görgeit is! még Jókai uram jámbor ujsága a Hon is egész prédikátzióba akarja elhitetni, hogy hát ártatlan; biz uram téns uram! csak sokféle mondirja van ennek a Jókai uramnak, mintha komédiás vóna? pedig hát ha már magyar embernek vallja magát, mit c s e l l e n c s á p o l, hisz ha egy két nagy ur grátziájába kerülne is, még is jobb volna mindig egyet mondani, tenni, nem pedig hol ide, hol amoda h a b ó k á l n i, mert hát nem ér az olyan dolog egy hajitó fát sem lássa kigyelmed. Csak fene gyerek de gyenye legény Jókai uram azt mondom én. Na de hiába, nyavalya most az ilyen téns uram! nehéz a mai világba megélni kivált becsületesen.

Ni ni téns uram! okosodik a világ . . Bolond Miska ur is megforditotta a szürit s farba rugta Deák uramékat, ugy csépeli a minisztérjomot bolondjában, mintha csak szalma zsup vóna. Ü kigyelme is átlátta, hogy jobb a becsületes uton járni, mert hát itt lesz nem soká az uj esztendő s meg nézi a publikum hogy kihez szegődik.

Olvastam azt is, hogy az országot el akarják látni marha sóval, de hát a mint látszik fösvénykedik vélle a minisztérjom, tán nem hiszi, hogy sok marha van Magyarországon? bizony pedig ha még most sem hiszi, hát nem tom mikor fogja elhinni, hiszen annyi harmadfű tinó van csak Pesten magába miólta az országgyülés tart.

Amerikába meg egy sziget sülyedt el, hallotta már kigyelmed ugyi téns uram? de hát én azon nem csudálkozom, mert hát ott az a nagy feki tenger, hanem bezzeg Magyarország sülyedt ám el, pedig itt nincs tenger; na de van quóta tenger, meg közös ügyi csáva, elsülyedtünk ebbe magyarosan, e márosztán igazi csuda. — Ni téns uram! még ugyan nyalkán kipingált kigyelmed engemet vagy kétszer már, bezzeg ugyan csudálatos egy állatot bámulunk ketten ott kigyelmeddel együtt az ujságba. Szegény magyar ember, beh csúffá tud az ember lenni ha bárgyu meg — izé — mi a feki na — apro .. pro .. portúrós — — diákul van a tályog egye meg, de azirt tudom, hogy nem jó mikor a magyar ember ilyenné válik, — tudja már azt kigyelmed! hogy mit akarok mondani ugy-e? na hát az Isten áldja meg kigyelmedet oszt azirt ki nem kell az embert ám tréfálni. **Karakán Marczi** gulyásbojtár.

XLIII.

Ezen levelem ajánlom Karakán Marczi gulyásbojtárnak régi jó kenyeres pajtásomnak a Hortobágyon.

Kedves czimborám Marczi!

Má bizony mi régen ültünk utoljára együtt a pásztor tüznél, azóta talán elis felejtettél büszkeségedben, mióta gulyás létedre irástudó ember lett belőled?

De hát honnét tudtam én azt meg, hogy te is olyan tintanyaló vagy? elmondom a hestóriáját:

Hát pajtás a mult vasárnap a számadó gazdámmal együtt beballagtunk egy itcze uj borra a „sirva vigadj"-ba. Tudod a csaplár igen derék egy katona viselt emb r, 48-ban a magyar háboruban huszár esterázsa mester volt . . . nohát a mint iddogálni kezdénk, hát egy ujságot nyomott a kezembe ezen szókkal: „ezt olvasd el Bandi! ezt a Ludas Matyit ni . . . ha tudsz silabizálni.

A mint tehát bele pillantottam az ujságba, a ki körülgallérozta kit láttam? Hát kedves Marczi czimborám a te portrédat láttam lepingálva a mint egy marha felcserrel tanácsot tartasz a bus bika felett.

Örülök rajta szivemből, hogy már annyira vitte az isten a dógodat, hogy még az ujságba is kipingálnak.

Osztán elolvastam végig a leveledet is . . . bizony édes Marczi czimborám sokra vitted, ugyan kifigurázod azt a kótát, a mit a magyar embernek a mint hallom derága pinzir akarnak most a nyakába varni.

No de mostan nem irok neked többet, mert hát a karikáshoz szokott kezem nehezen forgatja még a pennát, csak arra akarlak figyelmeztetni, hogy ha még most is baja van annak a bikának, hát komendálom hogy csak kornájburgi marhaport adjál be neki. Azt is meg mondom, ha nem tudnád — hogy hol kell venni? — hát az ujvárosi patyikásnál egy iskátula ára 1 frt. a használati utasitást pedig olvashatod a boritékon.

Most pedig áldjon meg az isten azt kivánja

kenyeres czimborád
S z e r e d á s B a n d i
csikósbojtár.

Az okoskodással sokszor bakot lő az ember.

(Meséli Csalán Péter.)

Most harmad éve rettenetes nagy hó esett Ujvároson, alatta voltunk vagy harmadnapig boldog egyhanguságban, távol a nyughatatlan nem ı ekünk való világ zajától. Azonban épen Pál fordulás napján mikor a medve is ki jön barlangjából szét nézni a világba, miként a história mondja, tehát mink is ki bujtunk a hó alól — s el-

kezdénk ki ki a maga udvarán s háza előtt tisztogatni, kotorni a havat, hogy láthassuk a nap világát. A patikárius is ép ily müködésbe volt, hanem sajnálta a sok szép havat ki hordatni udvaráról az utczára — ugy okoskodván, hogy mily sok szép tiszta viz válik abból ha elolvad, s kapta magát megparancsolta cselédjeinek hogy bele kell rakni mind a kutba, melyben különben is kevés viz volt. — Persze a parancs teljesitve lőn még pedig annyira, hogy utoljára taposták is bele — szóval majd szét repedt a kut. Hanem osztán a hónak sem kellett egyébb, mert ugy össze fagyott és keményedett a kutban, hogy mikor eszébe jutott patikárius urnak vizet meritetni belölle, elszörnyüködve látta, hogy biz a hóból nem lett viz.

Söt mi több körülbelől tavaszig kellett várakozni, mig meg olvadt, s nagy vexára még akkor sem lett több vize a kutnak. Ekkor tevé osztán azon nyilatkozatot ő maga hogy „az okoskodással sokszor bakot lő az ember.“ Hejj sok patikárjussa van ilyen szegény Magyarországnak a jelenben, kik a közösügyes kutba hordják a havat s majd ha szükségök lesz rá nem lesz miből meriteni.

Szabolcs vármegyéhez.

Jó Szabolcs vármegye hitted-e valaha?
Hogy légy oly nagy hirben mint minőben vagy ma?
Hol a sok ártatlan szelid patrióta!
Közösügyet quótát, hódolva fogadta.
És a nagy Kossuthnak bizalmat szavazva,
Azt — miként megtevé, ugy vissza is vonta.
Hol minden felséges gründlichkeits sisthemát
Lelkesen pártolnak s több ily krix krax fajtát . .
A nemes honfiak gyakorta kisütnek,
Megfőznek, megesznek s hiven megemésztnek.
Nagy lett hired, s jut az világ öt részére . . .
E dicsőségedből, hazánk szégyenére.
Csak Bécs városától oly messze ne esnél?
Onnan egy pár mézes puszit reménylhetnél.
Strimflit, háló sipkát presentbe is kapnál,
Tudom kedvesebb vón a hazafiságnál.
Nézhet rátok bezzeg a megye termében . . .
Szegény Szabolcs vitéz méltó nagy mérgében.
Tudom is ha élne? üstökön ragadna —
S megmutatná nektek, merre van a Lajtha?
Mivé lett a hős vér, Szabolcs fiaiban?
Nyirfalé, közösügy, kvóta, czopf és savó
Mind feltalálható bő bugyogóiban . . .

* *
*

Jó Szabolcs vármegye hitted e valaha?
Hogy oly nagy hirben légy, mint minőben vagy ma?

Csalán Péter.

A Deák és a malacza.

Hajdanába volt egy vén diák — nagyon vén diák volt — tógátus diák volt, — ez volt az, a kitől egyszer légátzióba lévén, egy vén kisasszony azt kérdezte, hogy van e még vénebb diák a kollégiumba nálla?

Azt felelte rá: nincs biz ott néném asszony egy sem.

Volt a pátrinak egy malacza, még pedig olyan malacza, hogy ha ö elkezdett neki fütyölni s hüvejkujjával csettengetni, hát a malacz neki kerekedett és a legszebben ugrált a nóta taktusaira.

Persze hogy ily disznó ügyességen és müvészeten nagyba csodálkozván, kérdém a pátritól hogy mi módon tanitotta e nemes mesterségre? Hát ecsém csak ugy, hogy mikor még kicsi volt, rá állitottam a meleg vaskonyhára, — a meg osztán persze hogy sütötte a talpát s mindég toporzikált rajta, én meg fütyültem neki s azóta osztán mihelyt fütyölök, mingyárt tánczol.

Erre az anecdotára eszembe jut mai boldog alkotmányos állapotunk, melyben Deák fütyül a sok malacz meg tánczol.

Sziporkák.

Tanitó. Szoktál e imádkozni ebéd után Palkó fiam?
Palkó. Igen is szoktam.
Tanitó. Miképen?
Palkó. Hát kedves egészségünkre kivánom az ebédet.

„Tud e apportirozni ez a kopó czigány? kérdi egy ur a mellette elhaladó czigánytól, ki után egy szép vadász kutya ment.

— Tudna bizs e nagyságos uram! de nem tanithatom meg, mert nem tudok nimetül.

„Derék három leányom van s egygyel egygyel tiz ezer frtot adok és még sem akad kérőjök“ panaszkodék az apa barátjának bizonyos társaságban.

Hallván ezen nyilatkozatot egyik közelben álló szeleburdi fiatal, odalép az apa elébe, s meghajtván magát előtte kérdé:

„Uram! nem adna ön leányai közül nekem egy párt?“

Sehogy sem tudá a mester egyik tanitványának fejébe verni a kétszerkettőt. Végre is türelmét veszitve kérdé a fiutól:

Na fiam! láttál már ökröt és szamarat egy személyben?“

— Nem láttam én. —

„No gyere majd mutatok én neked egyet.“ S azzal odavezeti a nebulót a tükör elébe kérdvén tőle:

„Nos mit látsz most?“

— Hát . . . . hát tanitó uramat látom — hebegé a fiu.

I.
A képviselő házban.

Azon jelenet, midőn az országgyülés majoritása Böszörményit a cs. királyi fiskusnak kiadja.

Tigriskörmök.

Gyönyörü czikkeket irogat az a Csernátony a Honban az igaz, hanem csak az a kár benne, hogy egy egy czikkében öt hat féle nyelvet is bele kever, e miatt osztán a magyar közönség előtt élvezhetlenné lesz. Kérjük tehát hagyja el azt a sok idegen citátiót, mert biz utóbb Pálffi Berti azt találja ráfogni, hogy azért beszél egyszerre annyi nyelven: mert a Bábel tornya épitésétől jött haza.

Sokan restséggel vádolják a magyar kormányt, pedig lám milyen erélyesen felkarolta a biztositás ügyét Heves vármegyében? Azonban csak bizonytalan időre szól a biztositás, mert nem tudni, ha vajjon nem a biztositott éli e tul a kormányt.

Jókai Hona egy idő óta nagyon közösügyes huron kezd pendülni. Tisztelet, becsület neki, de ha a fiatalság lehütésével, Türrhöz intézett leveleivel és Görgei védelmével oppponálgat, bizony eltaláljuk hinni, hogy nem a minisztériomot illeti meg az a hires honi nóta:

„Kitakar, betakar,
Tudja fene mit akar?“

hanem magát a Hont.

Görgeinek ismét akadt egy védője. Ketten vannak hát már? Assermann után Dezsőffy Dénes vette azt a hálatlan munkát magára, hogy a Honban plane a Honban bizonyitgassa Görgei ártatlanságát. Ugy látszik némely ember nem tudja, hogy midőn mást akar tisztázni magát szenyezi be.

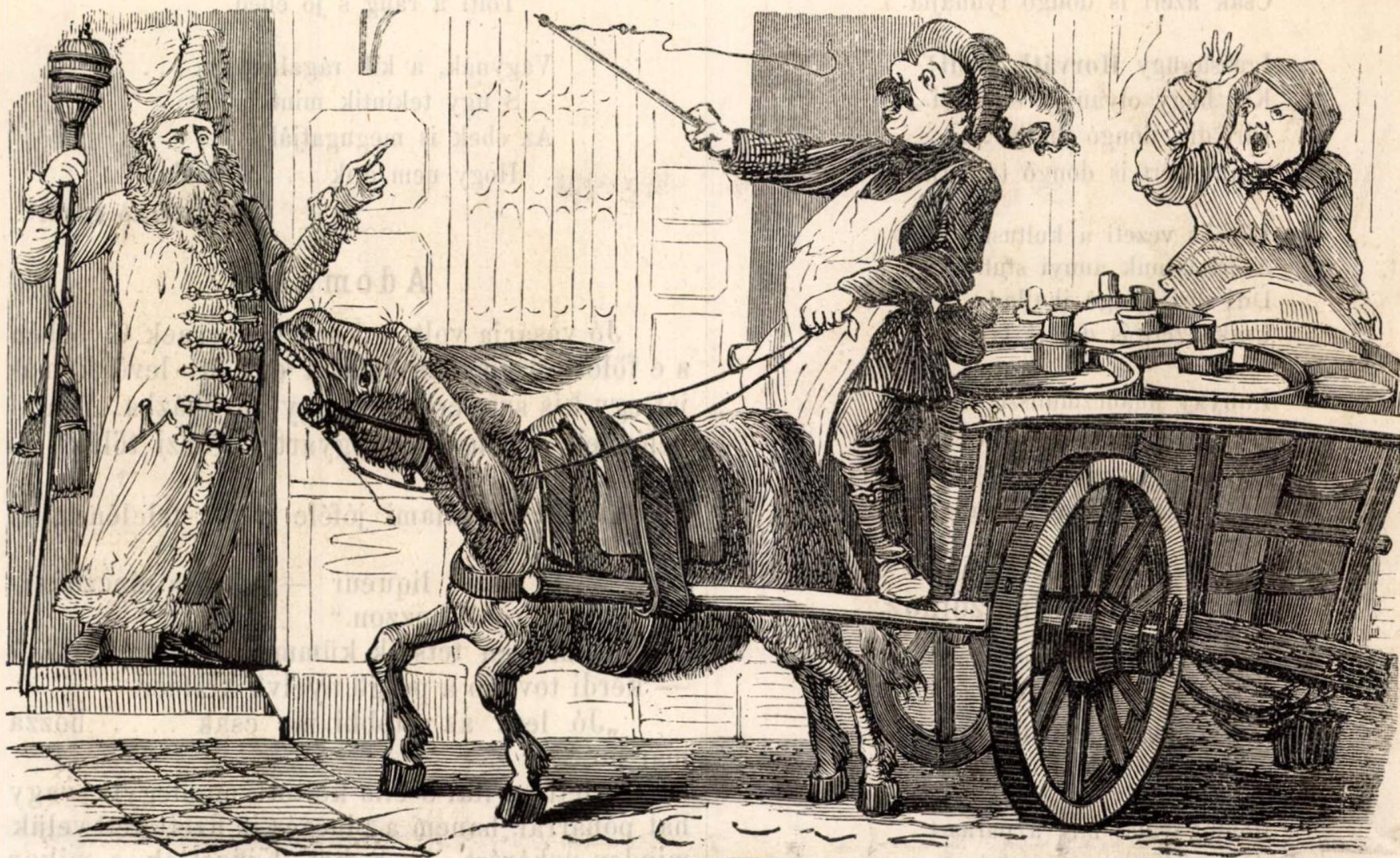
A quóta-viták is megkezdődnek hát már hétfőn? No képzelem csakugy pergeti majd Lónyay miniszter ur a honatyák elébe azokat a milliókat, — mint Kuczik koma Debreczenben hizó disznóinak a kukoricza szemet.

Somsich Pál Heves megyét tüzes üszökhöz hasonlitá, melyet egy kazal mellé dobnak; hanem ha minden kazal olyan lucskos mint Szabolcs vagy Fehér megye, ugy nem kell félni az incendiumtól (kigyulástól.)

Megint akadt egy irigy ellensége Ludas Matyinak Fehér vármegyében. Óh ez már nem esküdtecske, hanem tiszteletbeli alszolgabiró. No de mindig jobb az irigy ellen, mint a szánakozó. Csak hadd kinlódjék hát ez a szegény fráter! ugy is mindig annak fáj a tyúkszeme, kinek a lába ujján van.

II.

A képviselő ház előtt.

Portás. Pocskáj! itt nem szabad orditani sem magadnak sem a szamaradnak.
Dunavizhordó. Ugyan miért ne vóna szabad?
Portás. Azért, mert oda benn most tárgyalnak a kvótát.
Dunavizhordó. Zatraczeni . . . nem hijába orditja hát zenyim szamarad.

Eddig csak Magyarországba küldözgették a törvénytámogató lapokat az ember nyakára, akár kellett akár nem. Most már Erdélyben a csucsülői alispán B. K. is jelét adta az alkotmányos életnek s megparancsolta megyéje szolgabiráinak, hogy előfizetőket fogdossanak a . . . Népbarátra.

De népetlen lehet az a barát, hogy pandurral kell fogni rá a prenumeránst?

A francziák tehát csakugyan nem akarnak kölcsönt adni Magyarországnak? Nem csoda, mert még nagyon fiatal, alig 8 hónapos, — még most is fáslizzák, és nagyon sok a dajka körülötte; apja anyja elhalt, az ősi birtok sequestrum alatt van, a tútor pedig nyakig uszik az adóságban.

Ide oda kilencz hónapja lesz már hogy ennek a boldog alkotmányos életnek örvendhetünk és a m. k. Curia, váltótörvényszék és septemvirátus ítéleteire most is csak ugy ütögetik a kétfejü sasos pecséteket, mintha a nyáron király koronázás se történt volna.

A zsidó esküforma is meg van hát már magyarul? Bizony sok borzasztó átkot elkell mondaniok, mig elhiheti az ember, hogy igazat mondanak!

Mit danolnak most Beregben?

Gróf **Andrássy** a hadügyér,
Nem buzog a honvéd ügyér.
Diri diri dongó ihajla!!
Csak azért is dongó tyuhajla.

A külügyér gróf **Festetics**!
Akár volna akár nem is.
Diri diri dongó ihajla!
Csak azért is dongó tyuhajla.

A belügyér **Wenckheim Béla**!
A megyékre mérges néha.
Diri diri dongó ihajla . . .
Csak azért is dongó tyuhajla.

Közlekedő goróf **Mikó**!
Még se halad az unio.
Diri diri dongó ihajla!
Csak azért is dongó tyuhajla.

Gorove az iparügyes . . .
Ahhoz egy cseppet sem ügyes.
Diri diri dongó ihajla!!
Csak azért is dongó tyuhajla.

Igazságügy **Horváth Bódi!**
Kár hogy olyan bécsi módi.
Diri diri dongó ihajla . . .
Csak azért is dongó tyuhajla.

Eötvös vezeti a kultust,
Azért látunk annyi stultust
Diri diri dongó ihajla!
Csak azért is dongó tyuhajla.

Lónyay fináncminiszter!
Ő a legnagyobb maiszter.
Diri diri dongó ihajla!!
Csak azért is dongó tyuhajla.

Kossuth rágalmazóihoz.

Vagyon neked fényes multad . . .
Ó konservativ elem,
Önkárodon megtanultad
A porczió mi legyen?

Boldog valál mig a paraszt
Csinálta meg az utat,
És ha emelt reád panaszt . . .
A bőrit is lenyuztad.

Boldog valál, hogy helyetted
Más fizette az adót, —
S szüz válladon emelhetted
Az agg konstitutiót.

Boldog voltál hét szilvafád
Árnyékában végtelen,
Dicsekedve hogy ős apád
Vivmánya a kényelem.

Jött az idő . . eljött végre . . .
Tetté ért a gondolat,
Hogy a jog élvezetébe
A népet is befogadd.

Egygyé lettél a paraszttal
E volt legdicsőbb korod, —
Hős voltodról zengett a dal,
Mely most is szájon forog.

Ki hatalmas szellemével
Hőssé és dicsővé tett . . .
Számüzetés keservével
Aggódik most is érted,

Még is vannak oly fiaid,
Kik tagadják érdemét:
Mivel ezek tág gyomrait
Tölti a rang s jó ebéd.

Vagynak, a kik rágalmazzák . . .
S ugy tekintik mint holtat:
Az ebek is megugatják —
Hogy nem érik . . . a holdat.

Herkó Páter.

Adomák.

Jó vásárja volt a kocsi embernek Győrben s e fölötti örömében behitta egy ott levő komáját egy kis sziv erősitőre egy kávéházba. A mint belépnek, a pinczér mingyárt kérdezi tőlük, mi tetszik?

„Hozzon valami jóféle italt“ felelének az atyafiak.

— Jó lesz-e liqueur — kérdi a pinczér.

„Jó jó csak hozzon.“

— Milyen tetszik kümmel e vagy vanilia? — kérdi tovább a pergő nyelvü kellner.

„Jó lesz az utóbbi is, csak .... hozza már no

Izlett az ital s elis költött mindegyik vagy hat pohárral, hanem a pinczér is fizettetett velük minden pohárért . . . 8 krt. Kifizették s mikor kiérnek az utczára, azt mondja az egyik:

„No komám, ez ugyan drága familia volt, verje meg a büne, a ki fábrikálta.

Csinos gazdasszonya volt az öreg papnak, szokás szerint nem is haragudtak egymásra. Hanem utóbb a tisztes hajadon unni kezdte az öreggel a tréfát, mert hiába! a vér nem válik vizzé, csapkodott biz a fiatalság felé. Öszve szövetkezett a káplánnál, molnárral, mészárossal és a többi élelmes népséggel. Egyszer aztán az öreg pap is neszét vette a dolognak s ily szavakra fakadt: „ennye édes fiam Rózsi! de nagyon közösügy lett már te belőled is?

Némely helyeken szokásban van, hogy az ének szövegét gyermekek diktálják a templomban.

Elkésett a h . . . i rektor s már beharangoztak midőn a templomba megérkezett. Nagy siettében tehát felkiáltja a karba vezető lépcső aljáról a diktáló gyereknek: „Az én lelkem LXII.“ azt akarván tudtára adni, hogy a LXII-ik zsoltárt kezdje rá, melynek első sora igy kezdődik: „Az én lelkem“ stb.

A gyermek tehát elkezdi tele torokkal diktálni: „Az én lelkem hatvankettő." Persze mire a gyermek ezt ki kiáltotta és az ájtatos közönség eldudolta, akkorára fölért a rektor s rárivall a gyermekre: „szamár vagy, üssön meg a menkő." Ez szegény zavarában még élesebb torokkal kiáltja: „szamár vagy üssön meg a menykő" persze a publikum ezt már nem énekelte utánna.

Az álom.

Milyen furcsa álmam volt az éjjel!
De hallgatok, — kinek beszélném el?
Kinek mondjam, nézd minő szép álom?
Valakinek gondolatát —
Sérteni találom...

Mégis, mégis a jó magyar népnek
Ha elmondom, ugy-e hogy nem vétek?
Vétek! vétek? van-e ottan vétek,
Hol tietek a bú, kik a
Hazát elvesztétek.

Vétek! vétek! van-e ottan vétek —
Hol dicsőség s hatalom tiétek?
Hol dicsőség s hatalom néz rátok,
Kik az édes kedves hazát
Öszvetiportátok?

Azt álmodtam, hogy ez a szép ország!
Egy nagy ház volt s falait szétbonták.
A tetőjét tüzzel felégették.
És az isten ott a menyben...
Csak bámult felettébb.

A bontók közt nagy volt... nagy az öröm,
Alig maradt — alig kő a kövön;
Üldöztetés lőn annak a bére:
A ki csákányával...
Hozzája nem fére.

Egy ember volt, egy, aki kormányzott,
Ki azt mondá: No nézzétek már most,
Felépitők szépen ezt a házat!
... És elhitte a sok rontó...
— Ugy-e, hogy gyalázat?

Ez az ember azt is hozzá tette:
— No lássátok nem ázunk meg benne!
Azt a pernyét, hogy ne legyen utba...
Dobjátok be, ássátok el
Valami ó kutba.

Mikor aztán elásni akarák:
Jött egy nemtő s felemelé szavát:
„Megáljatok szivtelen nadályok"
... Mintha csak az ég villáma
Csapott volna rájok...

Mit tettetek, szóljatok, — mit itten?
Hisz e lakot nektek épitettem?
Örült lett az ember, hogy ne lásson
Hogy eháznak romjaiból
Magának sirt ásson??

Megszeppent kissé a vétkes tömeg
Majd aztán ragadván sárt és követ,
Rárohantak rá az épitőre...
Az mellét kitárta nekik,
S megrémültek tőle.

Megrémültek? mért annyian egytől?!
Mert a kebel a sok szenvedéstől
Tükörtiszta... s a mint bele néztek —
Elirtóztak önarczuktól
El a gyászvitézek.

Megrémültek bűneiket látva —
Jó hogy szivök megrendült reája.
S e látástól meggörnyedve nyögtek,
S lábainál bocsánatért
Esdve könyörögtek.

Vén krónikás.

Sz... Károlyhoz.

Megénekeléd Petőfit...
A dicsőt, a nagyot,
Ki a dalok világában
Üstökösként ragyog.

Elmondád: hogy mig egy magyar
E hazán élni fog, —
O is él... éltetni fogják
Az isteni dalok.

És idézéd harczi dalát
Mely riadóra szól:
„Talpra magyar! hí a haza!"
Zsarnok járma alól.

Óh mért veszed ajkaidra
A honvédnek dalát?
Ki a közösügyekben azt
Gyáván megtagadád.

Mért hivatkozol oly műre —
Mely vérrel iratott?
És mit önző politikád
Mostan lábbal tapod?

Te! ki a feledés fátylát
Szintén teritgeted, —
Ha igy beszélsz: a jók szivét
Késsel feszegeted.

Ki az, ki át nem látja hogy
Ma itt... holnap amott...
A könnyen hivők bizalmát
Folyton vadászgatod?

Hagyj békét hát kontár dalnok!
A nagy Petőfinek.
Szabad költőt... csak szabad lény
Énekelheti meg.

Szittya.

Rebus

(fejtörésül a deákul tudóknak)

O quid tua te
be bis bia abit
ra ra ra, s
et in
ram ram ram
i i.

Megfejtése a jövő számban.

Diskurszus

Iczik szomszéd és Mihály gazda között.

Mihály. Na szomszéd! gratulálok — meg lesz már az emáncipátió . . . a törvényjavaslat beadatott már az országgyülés elébe. Ezután csak annyi jussok lesz már Magyarországban a szomszédéknak mint édes mi magunknak la. De ni ni a szomszéd nem is örül neki?

Iczik. Thodja Mihály gazda! egyet munduk mogának khettü lesz belüle. Üsmeri khend az Iczikhet, hugy mindig becsőlethes zsidó vult teljes életheben? azt is thodja khend hugy az üreg Iczik igazi kóser hazapfih vult mindig.

Hihály. No már a mi ezt illeti Iczik szomszédra nem lehet panasz.

Iczik. Hát lássa Mihály gazda! engem az emancipatións thürvény javaslat khi nem elégitette, mert lássa khend ez az emáncipátion a pulgári házasság és vallásegyenlüségi thürvény nélköl nem sukhat ér. Épen ulyan mint a gyapjó zsák gyapjó nélköl. Ha az én Kóbi fhiam a Mihály gazda khedves khis lében Khaticzáját fheleségöl nem veheti, lelkhümre a zsidó zsidó marad ha százszur emánczipálják is.

Mihály. No már ha Kóbi is oly derék liberális gyerek mint apja . . . aztán meg ha Kati leányom is bele szeret Kóbiba, én bizony egyszer sem mondom hogy még a szomszéd fia vőmmé nem lehet.

Iczik. Micsuda khedves Mihály gazda! az én Kóbim ulyan thizenhárum prubás liberális, ulyan baluldalistha thigris, hugy huzzá képest a Böszürményi valusághus pecsuvits.

Mihály. Nem vette észre Iczik szomszéd! olyan sok poczakos kövér tagja van ennek a mostani országgyülési többségnek, ha az ember végig néz rajtuk a karzatról, azt hinné, hogy fele is t e r h e s.

Iczik. Mit gundul khend Mihály gazda! hugy lehetnének ilyen hamarjában terhesek? hiszen csak mustan nem rég szölthék le a khüzös ögyet.

Mihály. No már én csak a mondó vagyok, hogy azok bizony az országnak még is csak t e r h e s e k.

Ludas Matyi gyorspostája.

Nyilt levil Sárközsi Ferkához Párisba.

Igazs e azs Ferkó!
Hogy a te bandádat —
Azsok a francsiák!
Párisban mindenütt
A magyar királyi
Csigány bandistáknak
Hivják s tituláiják?
Ha ezs igazs Ferkó!
Attul filek nagyon,
Hogy a falamiát . . .
Még Párisba hivja
Azs a Nápóleon!
S valamenyi morét
Sarkantyus lovaggá
Kerestes vitézszsé . . .
Üttet fel egy napon.

Tisztelt gyüjtönk: Papp András honfi s ives buzgalmáért fogadja őszinte köszönetünket.

Szives kérelem.

A Ludas Matyi azon t. cz. prenumeránsait, kiknek előfizetése november hóval lejárt, kérjük előfizetéseik megujitására.

A kiadó-hivatal.

Rajzoló **Ujházy**. Laptulajdonos és felelős szerkesztő: **MÉSZÁROS KÁROLY.** Metsző **Mihailovich.**

Kiadja és nyomtatja az Első magyar egyesületi könyvnyomda (Fanda és társai). 3 korona-utcza 18. sz.